קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט״א

פרשת כי תשא – פרה תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

בליל שבת קדש פרשת כי תשא – פרה תשפ״ג, דבר מו״ר שליט״א דבורים נוראים ונפלאים מענינא דיומא – פרשת כי תשא ושבת פרה, הלימוד שבהם והקשר בין שניהם

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש פרשת כי תשא, ופרשת פרה, שנקראת בדברי חכמינו הקדושים: ״טהרתן של ישראל״, ועל כן הקדימוה לפני פרשת החודש, כי באמת היתה אמורה להיות קודם לכן - לפני סדר הזמנים, אך מחמת שהיא ״טהרתן של ישראל״ הקדימוה, ועל ידי טהרה זו זוכים להגיע לימי פסח הקדושים בטהרה הראויה.

והנה, ענין של טהרת פרה אדומה הוא דבר חי וקיים לעד ולנצח נצחים, ולא רק כשבית המקדש היה קיים, אלא זה נמשך והולך בכל דור ודור.

א״כ, עלינו להבין מהות ענין טהרה זו, ומהו הקשר והשייכות לפרשת השבוע - פרשת כי תשא.

בפרשת השבוע אנו מוצאים כמה וכמה עניינים שונים, והבולט מתוכם הוא ענין חטא העגל; חטא העגל לא נעשה ע״י נשמות ישראל קדושים, אלא ע״י הערב-רב שהסיתום לכך.

ובאמת, הקב״ה אמר למשה רבינו שלא יוציא את אלו הערב-רב ממצרים, אבל משה רבינו בחמלתו העצומה על כל נשמה ונשמה - כן הוציא אותם ממצרים, כי רצה לצרפם למחנה הקדושה, אבל למעשה הם עמדו ברשעתם, וגרמו את עוון חטא העגל.

ומטומאת הערב-רב - אלו הרשעים, צריכים להיטהר ע״י הפרה אדומה, כי הרי פרה אדומה מטהרת מהטומאה הכי חמורה, והיא טומאת מת, שהיא

אבי אבות הטומאה, ולא מועיל לה טבילה לבד, אלא רק הזאת אפר פרה אדומה ביום הרביעי וביום השביעי, ולאחמ"כ נטהר, ובפשטות זה סובב והולך על מי שנגע בחלל, או ששהה באהל המת, אבל זה ג"כ סובב והולך על טומאת הרשעים, שהם בבחינת טומאת מת, כי (ברכות) "הרשעים בחייהם קרוים מתים", וכן להפך - "הצדיקים במיתתם נקראים חיים".

כי ענין של 'חיים' ו'מיתה', הוא לא המוות והחיים הנראים לעינינו, שהנה יש אחד שהוא חי - נושם, הולך ומסתובב, ויש אחד שהוא מת - בבית הקברות... ענין של 'חיים' ו'מוות' הוא ענין פנימי, היינו שיכול להיות אחד שהוא הולך ומסתובב, נושם ומדבר, אבל באמת הוא חתיכת מת!

שזה מה שאומר שלמה המלך (קהלת ח, י): "**וּבְכֵן רָאִיתִי רְשָׁעִים קְבֻרִים וָבָאוּ**" - הרשעים הם אמנם באים ומהלכים, אבל הם קבורים בתוך קבר עמוק מאד... וכלשון הזוהר הקדוש: רשעיא בתוך קברייהו וכו'.

משא"כ "צדיקים אפילו במיתתן קרוים חיים", כי גם אחר הסתלקותם מזה העולם הם נשארים פה למטה בעוה"ז, הלימודים שלהם חיים וקיימים, העצות הנפלאות הלא כתובות בספריהם, רוחם מופחת בתלמידיהם, ואין הכוונה שהסתלקו ועלו למעלה ואותנו השאירו לבד...

שזה היה כל חטא העגל, משה רבינו עלה להר והתעכב שם, ולפי החשבון שלהם הוא היה אמור לבוא - ועדין לא בא, מה עשו? הערב-רב, הרשעים, החלישו דעתם והסיתו אותם לעשות עגל, כי צריכים מישהו... **מה איתכם?! איפה כל הלימודים של הצדיק?! הוא השאיר ספרים, הוא השאיר תלמידים, וכי הצדיק נעלם והלך וזהו?!...** אבל זה היה כל הפגם שלהם, והלכו ועשו עגל...

כי באמת הצדיק הוא חי וקיים, הוא נשאר בזה העולם גם אחר הסתלקותו, הוא השאיר ספרים, הוא השאיר תלמידים, כל רוחו ונשמתו נמצאים בזה העולם, והוא זה שמזכה אותנו להינצל מטומאת מת - טומאת הרשעים.

ואיך זוכים לטהרת פרה אדומה? מגלה רבינו הקדוש (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן נה): פרה זה בחינת תפילה, כמו שכתוב (הושע יד, ג) "וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ", עתה כשאין ביהמ"ק קיים, עיקר טהרת פרה אדומה הוא ע"י השפתיים, שאדם

זוכה למלמל בשפתיו תפילות אל הקב"ה.

וזה סובב והולך גם על לימוד התורה הקדושה, שאדם זוכה להשתמש בשפתיו ללימוד התורה הקדושה, ואפילו בלי הבנה, שלזה רומז השפתיים - ללא כל הבנה, כי אין לזה שום קשר למוח והלב, אלא השפתיים לבד, שדומות לערבה, שאין בה לא טעם ולא ריח, רמז לאדם שימשיך הלאה בלימודו, ועי"ז יזכה ל"ונשלמה פרים שפתינו" - ע"י השפתיים זוכה לטהרת פרה אדומה.

וזה מונח ג"כ בפרשת השבוע, קודם חטא העגל, שהתורה הקדושה אומרת: "**וַיִּתֵּן אֶל מֹשֶׁה כְּכַלֹּתוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לֻחֹת הָעֵדֻת לֻחֹת אֶבֶן כְּתֻבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹקִים**", ולכאורה לא מובן מדוע נכנס הפסוק הזה בין הפרשיות, אך יובן מאד עפ"י הנ"ל.

תחילה נקדים, שעל פסוק זה אומר רש"י "**אין מוקדם ומאוחר בתורה**", בפשטות הכוונה שאין סדר הדברים שהתורה מביאה אכן כך היה, וכמבואר שם, והרמז בזה, ש"אין מוקדם בתורה" - צריכין להתחיל להרגיל ילדים כבר בקטנותם ללימוד התורה, לא לומר "תן להן שיגדלו" וכו', אלא מעת שיודע לקרוא אביו מלמדו תורה, וכן "אין מאוחר בתורה" - אף פעם לא מאוחר, תמיד יש הזדמנות להתחיל להיכנס בשערי התורה.

נשוב לענייננו, מדוע נכנס פסוק זה באמצע הפרשיות, אך באמת הוא ענין של "הקדים רפואה למכה", דהנה תכף ומיד אח"כ מתחילה התורה לספר במעשה העגל, והפסוק הזה מגיע ממש לפני כן לומר שזו הרפואה לחטא העגל - לימוד התורה, שזה לוחות העדות, כי זה המטהר מטומאת מת - טומאת הרשעים, ערב-רב.

ואומר רש"י: "**כְּכַלֹּתוֹ - ככלתו כתיב, חסר, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן, שלא היה יכול ללמוד כולה בזמן מועט כזה**" - שזה לימוד נפלא לאדם, שיתקדם אט אט בלימוד התורה הקדושה, כל פעם מעט, עד שיזכה סוף כל סוף לעשות סיומים בכל חלקי התורה הקדושה. וזה במתנה ככלה לחתן דיקא, כי כשזוכה אדם להתחתן אז התורה בטהרה, וזהו המנהג ליתן ש"ס מתנה לחתן, לעוררו ללימוד התורה הקדושה, בפרט עתה כשזוכה להתחתן ולהקים בית.

ממשיך רש"י: "**דבר אחר, מה כלה מתקשטת בכ"ד קשוטין, הן האמורים בספר ישעיה** (ג, יח-כד.), **אף תלמיד חכם צריך להיות בקי בכ"ד ספרים**"; שזה כ"ד ספרי התנ"ך, כמה נפלא לאדם שזוכה ללמוד תנ"ך כסדר, פרק אחר פרק, הרי זו תורה שבע"פ, יסוד התורה הקדושה, ויכול להיות אדם שאכן יושב ולומד וכו', אבל הוא אף פעם לא סיים תנ"ך... העיקר חסר לו! איזו זכות זו לעשות סיום על תנ"ך, בכך זוכים לתורה שבכתב!

וכל זה מגיע קודם חטא העגל, בהקדים הרפואה למכה, להורות שזו הדרך להינצל מטומא הרשעים, ערב-רב, טומאת מת, הטהרה היא ע"י התורה הקדושה, ע"י "ונשלמה פרים שפתינו" - ע"י השפתיים, לא מבין כל דבר - בסדר, תמשיך!

ובמעלת לימוד התורה הקדושה, אנו מוצאים סיפור מפעים שהיה עם הגה"ק ר' שמעון סופר זי"ע, שהיה בנו השני של החתם סופר זי"ע, ויומא דהילולא שלו היה ביום שישי. מקום מושבו היה בעיר קראקא, שהיתה עיר ואם בישראל בפולניה, ושם הנהיג רבנותו ברמה [להיות רב בקראקא זה לא היה דבר של מה בכך...].

מסופר שפעם נחלה בנו של אחד מאנשי העיר קראקא, ובאמצע הלילה החלה נשימתו להיעשות כבידה, ולא הועיל שום דבר, ואביו בבהלתו לא ידע לשית עצה לנפשו וינס אל רחוב העיר...

בעת שמסתובב בשכונתו, הבחין בבית אחד שרק בו דולק נר המאיר, היה זה ביתו של המרא דאתרא ר' שמעון סופר, שעסק אז בלימודו.

נכנס האב לבית הצדיק, ושטח בפניו צרתו, ותיכף הסיר מעליו הצדיק את צעיפו, הגיש לאב, ואמר לו לשים אותו על מצח היד, והוסיף ב' תנאים: א. שיחזיר לו את הצעיף מיד בבוקר. ב. שיישמר הדבר בסוד.

אץ-רץ האיש לביתו, ותיכף עשה כפקודת ר' שמעון, ואכן מצבו של הילד השתפר, וחזר לאיתנו.

בבוקר, שב האב לבית ר' שמעון להחזיר את הצעיף, וביקש מאד מהצדיק שיסביר לו פשרם של שתי התנאים שעשה עמו כשהביא לו את הצעיף.

ענה ואמר לו הצדיק: התנאי הראשון - הוא פשוט מאד, כי אין לו עוד צעיף אחר... [כי סבל מאד מעניות גדולה (יש החושבים שכל הצדיקים הם

עשירים גדולים... לא כן, אלא רואים פה צדיק שחי בעוני גדול מאד)].

ובאשר לתנאי השני - הוסיף ואמר ר׳ שמעון - דע לך, שלא עשיתי מאומה בדבר רפואת הילד, אלא רק כח התמדת התורה, כי הצעיף היה כולו רטוב מזיעה של עמל התורה, והיא שעמדה לו להתרפא ממחלתו. ומדוע איפוא הוריתי לך לא לגלות זאת? פשוט מאד, כי רוב שעות היום אין לי את הזמן כ״כ לעסוק בלימוד התורה, מחמת טרדות הציבור וצרכיו, ורק בשעות המאוחרות של הלילה יש לי את הזמן ללמוד, ואם ידעו אנשי העיר שאני ער גם בשעות אלו - יטרידוני גם אז, ושוב לא תועיל שום תרופה לעת הצורך, כי לא יהא לי שום זמן לעסוק בתורה...

רואים מזה מהי מעלת לימוד התורה הקדושה, ואיך שבכוחה לפעול ניסים ונפלאות, רפואות וישועות על האדם.

וזוהי הטהרה של הפרה אדומה, וכמו שמתחילה פרשת פרה: **״זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה״**, וידועה התמיהה: אם מדבר עתה מפרה אדומה, הול״ל ״זאת חוקת **הפרה**״, ומהו ״זאת חוקת **התורה**״?

עפ״י האמור מובן שפיר, כי כאן רומז שיבוא זמן שלא יהיה נעשה ענין פרה אדומה בפועל ממש, ומה יהיה אז? הרי התורה היא נצחית, ואיך יקוים טהרת פרה אדומה?

התשובה היא: ״זאת חוקת התורה״ - לימוד התורה הקדושה, זו הטהרה, זו ההגנה וההצלה מן הרשעים, זו הרפואה למכה של העגל, כי נצולים מטומאת מת!

ו״חוקת״ דיקא, שהיא ללא טעם ופירוש, אלא חוק (עי׳ רש״י ריש פרשת חוקת), כי זה כל האמור, שאפילו אם אינך מבין מה שאתה לומד, זה אצלך ״חוק״, תדע שזו טהרת הפרה, זה ״ונשלמה פרים״ - איך? ״שפתינו״ - ׳שפתינו׳ דיקא, יש לך שפתיים? תשתמש איתם! תרבה בהתמדת התורה! כך תזכה לטהרה עליונה!

וזה מה שממשיכה התורה: **״אשר צוה ה׳ לאמר״** - ׳**לאמר**׳ דיקא, אמירה בפה, תגיד את המילים, אפילו שזה ׳חוק׳ - ללא טעם, תמשיך הלאה! כך תזכה להינצל מטומאת הרשעים - ערב-רב המסיתים נשמות ישראל מן הקדושה, ותזכה לטהרת פרה אדומה.

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה באמת להיטהר בטהרה אמיתית, ונזכה להכין עצמנו כראוי לחג הפסח

הקדוש, ונקריב את קרבן פסח במועדו ובמקומו בירושלים עיה"ק, בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן ואמן!

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת כי תשא – פרה תשפ"ג, דבר מו"ר שליט"א דבורים נוראים ונפלאים בסיפו"מ של רבינו, סיום מעשה א' מאבדת בת מלך

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים בסוף הסיפור מאבדת בת מלך.

האיר מו"ר שליט"א בתחילת דבריו: מה שנוהגין אצל אנשי שלומינו ללמוד בסיפורי מעשיות בשבת בבוקר אחר התפילה, אפשר לומר דהוא בחינת של "לחיות עם הסיפור", הינו כמו שעכשיו קראנו בתורה את הפרשה, וצריכין לחיות את פרשת השבוע, כידוע, כן הדבר עם מעשיות רבינו, שבכל פעם היכן שאוחזים "חיים עם הסיפור", עם הלימודים הנפלאים שיש בכל מילה בדברי רביז"ל, עם ההתעוררות הנוראה שמונחת בסיפורים אלו, המלאים בסודות גדולים מאד.

והנה עתה נמצאים אנו בסיום הסיפור, שהשני למלך כבר יודע שיש 'הר של זהב ומבצר של מרגליות', והסברנו באריכות ש'הר של זהב' הוא הר סיני, ענין התורה הקדושה, שהיא נגישה לכל אחד ואחד, כל אחד יש לו חלק בתורה.

זכינו ורבינו ז"ל פתח לנו את שערי התורה, וגילה לנו איך שלכל אחד ואחד יש חלק בתורה, מקטון ועד גדול, כלשון רש"י בפרשת השבוע: **אין מוקדם ומאוחר בתורה** - 'אין מוקדם' היינו אפילו ילדים צעירים ממש, יש היאמרו "תתן לו לשחק... הוא יתחיל ללמוד כשיגדל"... לא! 'אין מוקדם בתורה'!

כמו כן, 'אין מאוחר בתורה', אף לא מאוחר, אדם לא יגיד "התגדלתי באורח חיים שאיננו חרדי, ואין לי רקע של לימוד, לא חינכו אותי בדרך הזאת"... תתחיל מעכשיו! תהיה כמו התנא ר' עקיבא, שהלך בגיל ארבעים אל ה'חדר' ולמד עם כל הילדים, וגדל להיות התנא הקדוש ר' עקיבא...

זה ענין ׳הר של זהב׳, שסובב והולך על לימוד התורה הקדושה, שזהו מה שקראנו היום בפרשת פרה: "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֹהֶל", ואומרים על זה חכמינו הקדושים, שזה ענין שאדם זוכה להמית עצמו על התורה, שזה עיקר החיים, כדברי חכמינו הקדושים (יומא): הרוצה לחיות - ימית את עצמו; כי עיקר אלו הם החיים האמיתיים - להמית עצמו על דברי תורה, וכך זוכה להגיע להר של זהב.

ו׳מבצר של מרגליות׳ זה ענין של תפילה, כי אדם צריך לדעת שכל דיבור של תפילה זה יהלום! אתה בורא עוד יהלומים ועוד יהלומים! ובעיקר ענין של התבודדות, שהוא בא מתוך הלב והרגש של האדם, כי אי אפשר לעשות התבודדות ללא כוונת המילים... מוכרח לחשוב מה הוא מוציא עכשיו מפיו... המילים הללו יוצאות ישירות מתוך הלב, ואלו הן מרגליות מאירות העולות ישירות למעלה!

זה ענין ׳מבצר של מרגליות׳, ורביז"ל מלמד אותנו כאן איך יכולין לזכות לזה, זה באפשר!

ממשיך רבינו ז"ל לספר: "וְאָמַר הַמְמֻנֶּה עַל הָרוּחוֹת לְהַשִּׁנִי לַמַּלְכוּת: בַּאֲשֶׁר שֶׁזֶּה זְמַן גָּדוֹל כָּל־כָּךְ שֶׁאַתָּה מְבַקְּשָׁהּ וְכַמָּה יְגִיעוֹת שֶׁהָיוּ לְךָ" - כי בכדי לזכות להשיג הקדושה צריכים זמן גדול והרבה יגיעות, זה לא בא ביום אחד ובשעה אחת, צריכין על זה סבלנות עצומה מאד.

כי זה כלל גדול, כשאדם רוצה לשוב בתשובה, הוא מוכרח לקנות לעצמו מידת הסבלנות, לדעת שלוקח זמן עד שזוכין לשוב בתשובה באמת.

וזו היתה כל טעותו של ירבעם בן נבט, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל, דהנה איתא בגמרא, שאמר לו הקב"ה לירבעם "שוב, ואני אתה ובן ישי נטיל בג"ע"; ירבעם בן נבט, חטא והחטיא את הרבים, נותן לו הקב"ה הזדמנות "בוא אתה ובן ישי" וכו׳, מה הוא אומר: "מי בראש", אמר לו הקב"ה: "בן ישי", ולא רצה.

מסביר מוהרנ"ת, שזו היתה כל טעותו, שהוא כבר מיד רצה להגיע לבחינת "מי בראש", מיד לזכות לדברים גדולים, להגיע ל"ראש" וכו׳, אבל אין זה כך, אלא סבלנו עצומה צריכים עד שזוכים להשיג משהו ולהתחיל להיכנס לשערי הקדושה.

[מוהרנ"ת אומר, שאם היה משים אל ליבו דברי הקב"ה: "אני אתה ובן ישי", היה מבין שהרי הקדימו הקב"ה

לדוד המלך, אך בגלל ששאל "מי בראש" הפסיד זאת, ע"ש].

וזה הלימוד שרביז"ל מלמד אותנו בסיפור הזה, שהשני למלך כסף והשתוקק משך ימים ושנים עד שהוא זכה עכשיו לשמוע שיש הר של זהב ומבצר של מרגליות, הוא לא הניח עצמו לרגע, הוא המשיך והתקדם ולא התבלבל כלל וכלל, וגם עתה הוא צריך לילך את ההר של זהב ומבצר של מרגליות, וצריך סבלנות רבה עד שיזכה למצוא את הבת מלך, וזכה לסבלנות הזאת.

שזהו מה שקראנו היום בתורה את שלוש עשרה מידות של רחמים שנתגלו אחר חטא העגל, ואחת מהמידות הקדושות היא "**ארך אפים**", שזאת המידה שמוכרח כל אחד ואחד לקנות בנפשו, לזכות לאריכות אפיים, להיות סבלן גדול, לדעת שבאפשר לו לזכות להגיע ולהשיג את הכל, רק צריכין סבלנות עצומה ולהתקדם לאט לאט.

וזהו מה שאומר הממונה על הרוחות אל השני למלך, שזמן גדול כ"כ מבקשה, והיה לו הרבה יגיעות על כך, "**וְאוּלַי יִהְיֶה לְךָ עַתָּה מְנִיעָה מֵחֲמַת מָמוֹן, עַל כֵּן אֲנִי נוֹתֵן לְךָ כְּלִי, כְּשֶׁתּוֹשִׁיט יָדְךָ לְתוֹכָהּ תְּקַבֵּל מִשָּׁם מָעוֹת**" - מוהרא"ש הקדוש היה אומר זאת גבי הפצה, שמי שזוכה ללכת ולהפיץ מובטח שיהיה לו תמיד כסף בכיס, ובכל פעם שיושיט ידו לכיסו - יקבל מעות; כך הבטיח מוהרא"ש הקדוש.

והענין הוא בכלליות, שזו מידת הביטחון שיש לאדם, שהוא יודע שכל פרנסתו היא אך ורק ביד הקב"ה, ולא ביד בשר ודם.

הנה חתן עומד להתחתן[א], וכבר דואג "מה יהיה על פרנסה... כסף מנלן" וכו', אבל צריך להחדיר היטב בדעתו שפרנסה בידו של הקב"ה בלבד, הקב"ה הוא זן ומפרנס לכל, ואם יזכה להיות בביטחון חזק - יושפע עליו שפע קודש נפלא.

וכן אצל ההורים שדואגים על הוצאות החתונה בפרטיות, וכן על ההוצאות על הילדים בכלליות, הלא רביז"ל אומר בפירוש (ספר המדות, בנים, ג): **אין צריך לאדם לדאוג על פרנסת בניו, כי כשהם גדלים** - גדלה

א. היה "שבת אופרוף" של איזה חתן מאנשי שלומינו.

פרנסתם עמהם; הרי לנו שהפרנסה גדלה יחד עם הילדים, א"כ אל לו לאדם לדאוג כלל וכלל, אלא רק לבטוח בהקב"ה שישפיע עליו כל צרכיו ללא שום מחסור, וכך יזכה לקבל השפע הצריך לו.

ממשיך רביז"ל: "**וְגָזַר עַל הָרוּחַ הַנַּ"ל, שֶׁיּוֹלִיךְ אוֹתוֹ לְשָׁם**" - הרי לנו בפירוש, שדיקא אלו שבהתחלה מנעוהו וניסו לעצור בעדו, הם אלו שמקדמים אותו אל היעד הנכסף, כי זה כלל גדול, אם אדם מחזיק חזק היטב על אף כל המניעות והבלבולים שעוברים עליו, סוף כל סוף זה מה שיזכה אותו להגיע למה שצריך להגיע, והמניעה בעצמה מסייעת בעדו, כמו שמוצאים כאן, שאותו ממונה שניסה למונעו - הוא עכשיו גוזר על הרוח שתוליך אותו להר של זהב ומבצר של מרגליות.

"**וּבָא הָרוּחַ סְעָרָה וְנָשָׂא אוֹתוֹ לְשָׁם**" - רביז"ל נוקט לשון של 'רוח סערה', ולא 'רוח' בסתם, ואף שלכאורה זו לשון שלילית, ענין של 'סערה', אבל זה כמו שאנו מוצאים אצל רביז"ל כשהיה בדרכו לארץ ישראל על האניה, והיתה רוח סערה גדולה מאד מאד (עי' שבחי הר"ן, סדר הנסיעה לא"י, סימן יד), אבל אח"כ זכה רביז"ל להגיע לארץ ישראל, כי כן הוא לפני כל דבר שבקדושה, שעובר על האדם ממש 'רוח סערה', אבל אם מחזיק מעמד - זוכה להגיע אל הר של זהב ומבצר של מרגליות...

"**וְהֵבִיא אוֹתוֹ אֶל שַׁעַר, וְהָיוּ עוֹמְדִים שָׁם חַיָּלוֹת, שֶׁלֹּא הִנִּיחוּ לִכְנֹס אֶל הָעִיר**" - גם פה אנו מוצאים גודל המניעות המגברות על כל פסיעה ופסיעה, "**וְהוֹשִׁיט יָדוֹ אֶל הַכִּלִי, וְלָקַח מָעוֹת, וְשִׁחֵד אוֹתָם**" - כי פעמים שצריכין להשתמש עם שוחד. אכן, ענין של שוחד בקדושה, דהיינו ליתן לדיין ומורה הוראה כדי שיצא זכאי בדין, זהו איסור חמור מאד, אבל ליתן שוחד לגוי כדי להשיג דבר שבקדושה - זה שימוש נכון עם הכסף, והוא לא הולך לאיבוד וסתם וכו', וכמו שאומר רביז"ל, שהכסף שנותנים למיסים של אומות העולם, חשיב כצדקה ממש, וזה לא שהכסף הלך לאיבוד.

וזה ענין שפעמים צריכים לשחד בני אדם גם בקדושה, דהנה אם יתחיל לספר שיש גן עדן וגיהינום וכו', לא כל אחד אוחז בזה, ויש כאלו שזה לא מדבר אליהם כלל, היינו אפילו יפחידו אותם שיש גיהינום אם עושים כך וכך - לא ישמעו, וכן להפך שיספרו על תענוג גן עדן וכו', זה לא מדבר אליהם, אבל אפשר למושכם

בכסף או שאר דברים, מתנים שאם יעשו כך וכך - יקבל סכום מסוים של כסף או שאר דברים, ועי״ז אט אט יימשך אל הקדושה, ובעיקר כן הדבר עם ילדים, שלא מבינים כ״כ את השפה של גן עדן וגיהינום וכו׳, צריכים למשוך אותם עם ממתקים וכו׳, שזה ענין של שוחד, וע״י השוחד הזה הם נכנסים אט אט אל תוך שערי הקדושה.

״וְנִכְנַס לְתוֹךְ הָעִיר. וְהָיְתָה עִיר נָאָה״ - כי בוודאי אחר שיגע כ״כ הרבה ימים ושנים, ולא הניח עצמו לרגע אף שעבר עליו כל מה שעבר, וכמבואר בכל הסיפור, הנה עתה זכה סוף כל סוף להיכנס אל העיר שבה נמצא ההר של זהב ומבצר של מרגליות.

״וְהָלַךְ אֶל גְּבִיר וְשָׂכַר לוֹ מְזוֹנוֹת, כִּי צָרִיךְ לִשְׁהוֹת שָׁם, כִּי צָרִיךְ לְשׁוּם שֵׂכֶל וְחָכְמָה לְהוֹצִיאָהּ״ - וכאן אנו מוצאים שוב העניין הנ״ל, איך שהוא לא ׳שבר את הכלים׳, ומיד בכניסתו אל העיר ישב עצמו לשכור לו מקום ומזונות כדי לשהות שם, כי הבין שלאו ביום אחד יוכל להוציאה - אפילו שזהו מקומה, אלא גם עתה יקח לו שהות, איננו יודע כמה זמן, ולכן שכר לו מקום ואוכל וכו׳, אבל יודע שסוף כל סוף יזכה לזה, וזהו הלימוד של כל הסיפור הזה, שצריכים סבלנות עצומה עד שאדם זוכה להוציא ולגאול את הנשמה שלו משבי הסטרא אחרא ולחזירה אל הקדושה, צריכים שהות גדולה, לאו בפעם אחת יכולין הכל, ולדעת שהן אמת שמתגברין המניעות והבלבולים לאין ספור, אבל העיקר לדעת ש״**בוודאי ישנו**״, ואני אזכה להגיע לכל מה שארצה, העיקר שלא יניח מקומו כלל וכלל, אלא ימשיך ויתקדם תמיד בעבודתו, יעבור עליו מה.

״וְאֵיךְ שֶׁהוֹצִיאָה לֹא סִפֵּר; וּבַסּוֹף הוֹצִיאָהּ. (וְעַיֵּן בַּהַקְדָּמָה וְתִרְאֶה רְמָזִים נִפְלָאִים עַל מַעֲשֶׂה הַזֹּאת)״ - כך מסיים רביז״ל את הסיפור הנפלא הזה, שלא מסופר איך הוציא אותה משם, אבל **״בסוף הוציאה״** - הוא זכה לזה סוף כל סוף, ובאיזה אופן הוציא אותה לא מסופר מחמת שאצל כל אחד זה שונה, כי ״כשם שפרצופיהם שונים, כן דעותיהן שונות״, לכל אחד יש מסלול שונה בחיים, לכל אחד יש את הבחינה והדרך שלו בחיים, ולכל אחד יש דרך אחרת ושונה לגמרי שעל ידה הוא זוכה לגאול את נשמתו מהטומאה, כל אחד כפי עניינו, כלשון הזוה״ק

(ח"א קג:) שמובא בדברי רביז"ל (שיחות הר"ן, סימן א) על הפסוק (משלי לא, כג) "נוֹדָע בַּשְּׁעָרִים בַּעְלָהּ" - 'כח חד כפום מה דמשער בליבו'; לכל אחד יש את הענין שלו, ואין אחד הדומה לחברו.

ועל כן לא סיפר רביז"ל היאך הוציאה, כי זה ניתן לכל אחד ואחד, איש כפי בחינתו, אבל רביז"ל נתן לנו את הכלים איך לזכות להגיע אל הדרך הישר כדי להוציא, כלומר האופן שבו מוציאים את הנשמה מטומאתה, וזוכים להעלות אל הקדושה, זה אצל כל אחד כפי בחינתו ועניינו ומהותו ודרכו וכו', אבל הלימודים בכלליות הם לכל אחד ואחד, שידע היטב איך שצריכים להיות עקשן גדול מאד, ולבלי להניח עצמו לרגע!

כי הרי הנשמה נשבתה בידי הס"מ - שזה הבת מלך ששבויה אצל כוחות הטומאה, והאדם הזוכה להיות מקורב אל הצדיק - שהוא השני למלך, עמל קשה כדי לגאול את הנשמה שלו, והנה משימים לפניו כ"כ הרבה מניעות ובלבולים, ואומרים לו שזה שטות וכו', ומנסים למנוע אותו בכל הכוחות, ויש לו ניסיונות רבים על כל פסיעה, אבל עליו להיות עקשן גדול מאד, ולקנות לעצמו את מידת הסבלנות, ולדעת "שבוודאי ישנו" - בוודאי יזכה לכך, רק אם יציית לדברי הצדיק, ולא יתבלבל מכל אשר עובר עליו, ואז יזכה ש"**ובסוף הוציאה**", ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו!

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה לקבל באמת את הלימודים של הצדיקים, ולזכות לטהרה וקדושה אמיתית, להציל את נשמתנו מרדת שחת, ולהעלותה אל הקדושה, ולזכות לסבלנות אמיתית ולהתגבר על כל המניעות, ולקבל פני משיח צדקנו, אמן ואמן.

***

"הַמְּעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים"

בקרן ההדפסה נשארה כמות לא גדולה של ספרי **'סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת'**

עם הפירוש הנפלא של הצדיק - **'בְּתוֹךְ הַנַּחַל'**.

עדיין יכולין לרכוש את הספרים שהופצו כבר בכמעט **2,000 עתקים**

בין שכבות הציבור - הן בארץ והן בחו"ל.

רבינו הקדוש אמר שסיפורי המעשיות שלו מעוררין מן השינה,

אשרי המזכה יהודי בהתעוררות השינה!

<u>מחיר מיוחד למפיצים: 2 ₪ בלבד ליחידה!</u>

ניתן להשיג דרך כתובת המייל בתחתית העמוד

או בפלא': 052-344-4517

***

הגיליון יו"ל לע"נ **אמיל בן אברהם ופאינה פרידה בת יעקב** - בגן עדן תהא מנוחתם בזכות פעולותיהם הקדושות של צאצאיהם בהארת אור הצדיקים בעולם, וזכות זו תהא להם למנוחה אמיתית ושלימה בצל צח הצדיקים.

***

לכל ענייני הגיליון ולהשתתפות בהדפסת ספר "דרכי איש" חלק א':

s0584563404@gmail.com